

## Forenede sager T-236/04 og T-241/04

**European Environmental Bureau (EEB)  
og Stichting Natuur en Milieu**

**mod**

**Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

»Annulationssøgsmål — beslutning 2004/247/EF og 2004/248/EF —  
formalitetsindsigelse — søgsmålskompetence«

Rettens kendelse (Anden Afdeling) af 28. november 2005 . . . . . II - 4948

### Sammen drag af kendelse

1. *Annulationssøgsmål — fysiske eller juridiske personer — retsakter, der berører dem umiddelbart og individuelt — direktiv om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler — beslutninger om tilladelse til markedsføring af visse stoffer — søgsmål anlagt af sammenslutninger, der har status som rådgivere for EU-institutionerne og/eller for de nationale eller supranationale myndigheder — afvisning*

*(Art. 230, stk. 4, EF; Rådets direktiv 91/414)*

2. *De Europæiske Fællesskaber — domstolskontrol med lovligheden af institutionernes retsakter — generelle retsakter — nødvendigt, at fysiske eller juridiske personer gør brug af en ulovlighedsindsigelse eller en præjudiciel forelæggelse med anmodning om stillingtagen til gyldigheden*

(Art. 230, stk. 4, EF, art. 234 EF og 241 EF)

1. Annullationssøgsmål anlagt af en sammenslutning og af en fond, hvis formål er at fremme beskyttelsen og bevarelsen af miljøet, til prøvelse af beslutning 2004/248 og beslutning 2004/247 om henholdsvis ikke at optage atrazin og simazin i bilag I til direktiv 91/414 og tilbagetrækning af de godkendelser, der er givet til plantebeskyttelsesmidler, som indeholder disse aktive stoffer, skal afvises.

Disse beslutninger berører nemlig sagsøgerne i deres objektive egenskab af organer, der har til formål at beskytte miljøet, og dette på samme måde som alle andre, der befinder sig i samme situation.

I øvrigt gør den omstændighed, at sagsøgerne har en særlig status som rådgivere for EU-institutionerne og/eller de nationale eller supranationale myndigheder, mens de fællesskabsbestemmelser, der finder anvendelse på vedtagelsen af nævnte beslutninger, ikke fastsætter nogen processuelle garantier til fordel

for sagsøgerne og heller ingen deltagelse af EU's rådgivende organer, som er oprettet i henhold til disse bestemmelser, og som sagsøgerne hævder at tilhøre, det heller ikke muligt at antage, at de er individuelt berørt af de pågældende beslutninger. Den omstændighed, at en person på den ene eller den anden måde intervenserer i den procedure, som fører til, at Fællesskabet vedtager en retsakt, individualiserer nemlig kun denne person i relation til den omhandlede retsakt, såfremt der i de gældende fællesskabsbestemmelser er foreskrevet overholdelse af visse processuelle garantier i forhold til den pågældende person.

Den omstændighed, at sagsøgerne er tillagt søgsmålskompetence i visse af medlemsstaternes retsordener, er ligeledes irrelevant med henblik på at bedømme deres kompetence til at anlægge sag med påstand om annullation af en fællesskabsretsakt i henhold til artikel 230, stk. 4, EF.

Endvidere fritager den omstændighed, at Kommissionen i begrundelsen for et forslag til forordning anfører, at sagsøgerne har søgsmålskompetence, ikke

disse fra at godtgøre, at de er individuelt berørt af den anfægtede retsakt. Principperne om retsreglernes rangfølge er nemlig til hinder for, at en retsakt i afledt ret tillægger søgsmålskompetence til privatpersoner, som ikke opfylder kravene i artikel 230, stk. 4, EF. Det samme gælder så meget desto mere med hensyn til begrundelsen til et forslag til retsakt i afledt ret.

(jf. præmis 56, 58, 61, 62, 71 og 72)

2. Traktaten har dels ved artikel 230 EF og 241 EF, dels ved artikel 234 EF, oprettet et fuldstændigt retsmiddel- og proceduresystem, som skal sikre kontrollen med lovligheden af institutionernes retsakter;

idet kompetencen til at udøve denne kontrol er tillagt Fællesskabets retsinstanser. Fysiske eller juridiske personer, der på grund af betingelserne i artikel 230, stk. 4, EF for at antage en sag til realitetsbehandling ikke kan anfægte almen gyldige fællesskabsretsakter direkte, har inden for rammerne af dette system efter omstændighederne mulighed for at gøre gældende, at sådanne retsakter er ugyldige, enten for Fællesskabets retsinstanser i form af en indsigelse i medfør af artikel 241 EF, eller for de nationale retter, og at få disse, som ikke er beføjet til selv at fastslå ugyldigheden af sådanne retsakter, til at forelægge Domstolen præjudicielle spørgsmål herom.

(jf. præmis 66)